

Sygn. akt III CSK 91/15

POSTANOWIENIE

Dnia 26 czerwca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa K. sp. z o.o.
z siedzibą w N.
przeciwko Z. z siedzibą w V. (Holandia)
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 26 czerwca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 23 października 2014 r., sygn. akt I ACz 1795/14,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko wtedy, gdy skarżący powoła i uzasadni istnienie przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach może zostać oparte rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Powódka K. Spółka z o.o. z siedzibą w N. wniosła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 23 października 2014 r. w sprawie przeciwko Z. z siedzibą w V. o zapłatę.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Zdaniem skarżącej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ tak Sąd pierwszej instancji, jak i Sąd drugiej instancji rażąco naruszyły przepis art. 1143 § 1 k.p.c. Sąd błędnie ustalił prawo obce oraz niewłaściwie zastosował przepis art. 1449 księgi siódmej [a] holenderskiego kodeksu cywilnego, nie uwzględnił faktu, że od 1992 r. przepis ten nie obowiązuje w prawie Królestwa Niderlandów. Jednocześnie Sąd (wbrew treści art. 900 i art. 901 księgi siódmej holenderskiego kodeksu cywilnego) uznał, że skutkiem prawnym czynności stron z dnia 28 grudnia 2011 r. była nowacja istniejącego zobowiązania, a nie zawarcie przez strony umowy ugody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym w orzecznictwie Sądu Najwyższego poglądem, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej jako przesłankę wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, powinien w oddzielnym wywodzie prawnym

wykazać, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, tj. oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, bez potrzeby głębszej analizy oraz, że w wyniku takiego naruszenia prawa zapadł w Sądzie drugiej instancji wyrok oczywiście wadliwy (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.; z dnia 20 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, niepubl.; z dnia 26 czerwca 2012 r., III CSK 121/12, niepubl.; z dnia 4 grudnia 2012 r., I CSK 302/12, niepubl.; z dnia 11 marca 2014 r., III SK 65/11, niepubl.).

Wnosząca skargę kasacyjną Spółka nie wykazała tak rozumianej oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. W szczególności nie wykazała związku pomiędzy uwzględnieniem przez Sąd treści art. 1449 księgi siódmej [a] holenderskiego kodeksu cywilnego a treścią art. 1099 § 1 k.p.c., który, pomimo że skarżąca podniosła zarzut odrzucenia pozwu, nie został wskazany w skardze kasacyjnej.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 1 i 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego, jak w sentencji pkt 2, na podstawie art. 99 k.c. w zw. z art. 391 § 1 i 398²¹ k.p.c. oraz § 6 pkt 6, § 12 ust. 4 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 490).